

ת"פ 67906/09/16 - מדינת ישראל נגד ד א

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 67906-09-16 מדינת ישראל נ' א
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ד א

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

ב"כ הנאשם עו"ד טל גלאון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הדיון, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישום בגין אלימות כלפי רעייתו (להלן: "המתלוננת").

באישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של ניסיון תקיפה סתם של בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") + סעיף 25 לחוק.

בתאריך 29.6.16 בשעה 21:40 לערך בהיותו תחת השפעת משקה משכר, נכנס הנאשם לדירה, גידף את המתלוננת ודרש ממנה 500 ₪.

עמוד 1

המתלוננת סירבה בטענה שאין בידה וזה בתגובה אמר לה שהיא שכחה דבר מה בשירותים. המתלוננת ניגשה לשירותים והבחינה בארנקה האישי בפח האשפה ובתמונת פספורט שלה קרועה.

הנאשם המשיך לגדף את המתלוננת והאחרונה אמרה שתיתן לו כסף ובתוך כך יצאה עם אחותה מהדירה כדי להרחיק את הנאשם מהילדים.

הנאשם פתח את דלת הדירה השליך את מפתחות הדירה לעבר המתלוננת אך זה לא פגע בה.

באישום השני יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

במועד שאינו ידוע למאשימה, כשלושה חודשים עובר למועד באישום הראשון, נכנס הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת משקה משכר והמתלוננת פנתה אליו וביקשה ממנו לחדול מהתנהגותו מאחר שהיה שתוי.

המתלוננת נכנסה לחדר השינה והנאשם בעקבותיה כשהוא אוחז בידו בשלט הטלוויזיה (להלן: "**השלט**"). הנאשם פנה למתלוננת "למי את מדברת ככה", סטר לה בפניה והשליך לעברה את השלט אשר פגע ברגלה השמאלית. כתוצאה מכך נשבר השלט.

גדר המחלוקת

2. הנאשם כפר במיוחס לו.

לגבי האישום הראשון הודה הנאשם שצרך אלכוהול אך לא היה שיכור, שהיה ויכוח בין בני הזוג בעקבותיו יצאה המתלוננת מהדירה אך הכחיש את המעשים המיוחסים לו, גידופים, קריעת תמונת המתלוננת והשלכת המפתחות לעברה.

לגבי האישום השני מסר הנאשם הכחשה כללית מחוסר ידיעה בהעדר מועדים והכחיש שסטר למתלוננת ושהשליך לעברה את השלט.

טענות הצדדים בתמצית

3. **ב"כ המאשימה** טענה, כי המתלוננת הטריחה עצמה והגישה תלונה בשעת לילה מאוחרת. היא העתיקה את מגוריה לחדרה בעקבות הגשת התלונה. המתלוננת הייתה נסערת ולכן לא העידה על הדברים בסדר כרונולוגי.

ביקשה לדחות הטענה, כי המתלוננת העלילה על הנאשם כדי לקבל סיוע, שכן הדבר לא מתיישב עם חוסר שיתוף הפעולה שלה עם המשטרה ואי התייצבותה לעדות בבית משפט כדי לתמוך בגרסתה שלה.

ב"כ המאשימה הודתה שזיכרונה של המתלוננת לא היה מיטבי. המתלוננת קפצה מדבר לדבר ויש בכך ללמד על אותנטיות הזיכרון שלה ולא תסריט מוכן מראש, וכי הדברים שהתקשתה לזכור הם שוליים לאירועים ובתמיכה הפנתה לע"פ 511/11 **סאלח מריסאת נ' מדינת ישראל** (14.03.2012) וע"פ 4383/06 **יוסף דנינו נ' מדינת ישראל**

(25.01.2012).

ב"כ המאשימה טענה שאין לתת משקל ממשי לסתירה בין עדות המתלוננת לעדות אחותה מאחר שכל אחת סיפרה מזכרונה ומהזווית שלה.

המתלוננת לא השחירה פני הנאשם ולא הגזימה בתיאוריה.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות גרסת הנאשם שלא מסר שהמתלוננת ואחותה מעלילות עליו לשוטר שהגיע לזירת האירוע, ומדובר בגרסה שנולדה רק בעדותו בבית המשפט.

4. **ב"כ הנאשם** ביקש להציע פרשנות אחרת להתנהלותה של המתלוננת, לפיה היא הגישה את התלונה, השיגה את מבוקשה ולכן לא היה לה כל עניין בתיק ולכן היא לא שיתפה פעולה עם החקירה, בכך שלא הביאה את היומן לחוקרים ולא עם התביעה, בכך שלא התייצבה לדיונים בבית המשפט.

חרף פניות המשטרה המתלוננת לא הביאה את היומן ויש בכך מחדל חקירתי. ב-ת/4 המתלוננת מאיימת על השוטרים.

המתלוננת לא מסרה גרסה עניינית וזו שמסרה היא מופרכת. לגבי פרט אישום 1 המתלוננת לא זכרה מה זרק עליה הנאשם והאם זה פגע בה או ברצפה. לגבי פרט אישום 2 המתלוננת מסרה הסבר מדוע לא סיפרה על אירוע זה, הסבר שאינו עומד במבחני העדות הכבושה.

יש לקחת בערבון מוגבל את עדותה של האחות ר, מאחר שזו סמוכה על שולח של המתלוננת, זו עדות מעוניינת ומוטה.

הקושי של העדות להתייצב לדיון לעומת התייצבות המתלוננת בהמשך עם האחות תמוהה ונועדה לוודא שהאחות ר תיצמד לגרסה שמסרה במשטרה אף שאינה נכונה.

לאור מכלול הדברים לא ניתן לבסס הרשעה על עדות המתלוננת ואחותה.

לחלופין ביקש לזכות את הנאשם מטעמים של זוטי דברים נוכח הטרור הכלכלי והנפשי שהפעילה עליו המתלוננת.

פרשת התביעה

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, הגב' ח א ואחותה הגב' ר ס (להלן: "ר") וכן הוגשו המוצגים ת/1 עד ת/6.

פרשת ההגנה

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו אסופת מזכרים שסומנו נ/1 הנוגעים לניסיונות חוקרי המשטרה לקבל מהמתלוננת את היומן בו תיעדה את הדברים.

דיון והכרעה

7. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו מחמת הספק.

8. אומר כבר עתה, כי המתלוננת העידה בפני באופן שלא ביקש להכפיש את הנאשם, היא דיברה על אופיו הטוב ועל יחסו המכבד כלפי ילדי בני הזוג. נתתי אמון בגרסת המתלוננת, כי אלימות כלשהי קרתה בבית בין בני הזוג, אך נוכח הבלבול בגרסתה, נוכח הסתירות בין גרסתה לזו של ר ובין גרסת המתלוננת בפני לזו שמסרה ב-1/ת לשוטר בזירת האירוע לא ניתן לבסס על גרסתה הרשעה בפלילים כפי שיפורט להלן בהרחבה.

א. האירוע בפרט האישום הראשון מיום 29.6.16

9. ביחס לאירוע זה העידו המתלוננת, ר והנאשם, השלושה גם מסרו גרסה לשוטר דגן שהגיע לזירת האירוע. ראשית יובאו דברי העדים בפני השוטר דגן ולאחר מכן עדויותיהם בבית המשפט.

אחותה של המתלוננת, סיוון, נכחה בבית בעת האירוע אך לא נחקרה ולא זומנה לעדות.

10. מדוה"פ של השוטר **טדה דגן** מיום 29.6.16 (1/ת) עלה, כי המתלוננת מסרה לו שהנאשם הגיע לבית כשהוא שתוי, התחיל לקלל אותה וביקש כסף. **כאשר היא רצתה להביא לו את הכסף הנאשם הסתכל עליה בצורה מאיימת ואז היא יצאה מהבית. בזמן שהמתלוננת יצאה מהבית וירדה במדרגות הנאשם זרק לעברה את המפתחות אך אלה לא פגעו בה. היא אספה את המפתחות ועלתה לדירה, דפקה בדלת ואז ראתה את הנאשם מחטט לה בארנק ולאחר מכן הוא זרק אותו לפח האשפה בשירותים.** כמו כן הנאשם "הפך" לה את ארון הבגדים כדי לקחת כסף. הוא החל לקלל אותה, הלך למטבח וחזר בצורה מאיימת, אז **פתחה את הדלת כדי לצאת והנאשם זרק לעברה משהו אך לא פגע בה וסגרה את הדלת מבחוץ. הנאשם ניסה לפתוח את הדלת והידית של הדלת נשברה.** המתלוננת מסרה שהיא פוחדת מהנאשם.

ר מסרה שהיא הייתה בחוץ ושמעה צעקות, עלתה במדרגות וראתה את המתלוננת יורדת וכן שמעה שנזרקו מפתחות.

בזמן ששוחח עם המתלוננת ירד הנאשם לכיוונו, הוא הפריד ביניהם כדי שהנאשם לא יתקרב למתלוננת. מהנאשם נדף ריח של אלכוהול. הנאשם מסר שלא עשה כלום, וכי הוא רוצה שלום בית. הוא השאיר את המתלוננת למטה ושלח את ר לדירה, לילדים. הם עלו לדירה עם הנאשם וראו שהדירה מסודרת, ארון הבגדים היה מבולגן והנאשם עוכב לחקירה (2/ת).

עדויותיהן של המתלוננת ור בפניי הייתה שונה מזו שנמסרה לשוטר דגן בזירת האירוע.

11. מדו"ח המתנדב **רם קליאוס (ת/3)** עלה שהוא הגיע למקום עם השוטר דגן ופגשו במתלוננת ור. לבקשת השוטר דגן הוא הרחיק את הנאשם מהמתלוננת, הוא ביקש ממנו לשבת על המדרגות וכך עשה הנאשם. בזמן שהשוטר דגן תישאל את המתלוננת הוא שלח את ר לדירה לשמור על הילדים. **השוטר דגן עלה עם הנאשם לדירה**, כדי שהנאשם ישם נעליים והוא עוכב לתח ללא התנגדות.

12. **עדות המתלוננת** בפניי הייתה מבולבלת בהיבטיה השונים וקשה היה לחלץ ממנה גרסה ברורה אף שניכר שקרה דבר מה בבית המשפחה אשר הפחיד אותה והוביל אותה להזעיק את המשטרה. לא היה ברור האם העדה מתקשה לזכור או שמא מתקשה לשתף פעולה עם השאלות אף במסגרת החקירה הראשית.

גרסתה של העדה בפניי סתרה את המתואר בדו"ח פ של השוטר דגן, ת/1, ואת גרסת ר לאירועים בנקודות מהותיות ובסדר קרות הדברים.

העדה סיפרה שהיה באירוע זה "... **משהו שהיה חמור**, הוא התפרץ והגיע ואמר לי תביאי 500 שקל... אבל הוא ממש פתח את הדלת ואמר תביאי 500 ₪ **אז לא היתה לי ברירה והזמנתי משטרה**...." (עמ' 13 שורה 19 עד עמ' 14 שורה 1).

אף שטענה שדובר באירוע חמור התקשתה למסור פרטים אודותיו, כשנשאלה מפורשות על האירועים מיום 29.6.16 השיבה "**אני לא זוכרת**" (עמ' 14 שורות 3-4). כשהובהר לה שעליה להעיד על הדברים השיבה "אבל כל מה שאמרתי זה נכון..." ועת נתבקשה לספר שוב לאוזני בית המשפט השיבה "**אני לא זוכרת**" וביקשה מהתובעת "**תזכיר לי**" (עמ' 14 שורות 7-12).

העדה אישרה שקראה את עדותה במשטרה בפתח הדיון, שהיא זוכרת את הדברים והוסיפה "... בטח שכן **אבל לא נראה לי שזה משהו שאני צריכה להעיד על זה**" (עמ' 14 שורות 14-19). ושוב התובעת שאלה האם היא זוכרת את העדות שקראה טרם הדיון והעדה השיבה "**תתני לי לקרוא**" (עמ' 14 שורה 27). ב"כ הנאשם התנגד שהעדות תימסר לעיון העדה מאחר שזו עיינה בה טרם כניסתה לאולם הדיונים בבוקר הדיון.

בשלב זה המתלוננת סיפרה על האירועים בשני האישומים ללא הפרדה ביניהם.

באירוע מיום 29.6.16, 3 חודשים לאחר לידת בנה, היא הייתה בבית עם ר והילדים. הנאשם הגיע הביתה "... חצי שתי כזה... הוא החליף ערוצים, אז אמרתי למה אתה מחליף ערוצים כי אני משלמת על החשבונות. אז ראיתי בזה חוצפה כי הוא יושב בסלון, לא יודעת מה הוא עושה... הוא עשה איזה פעולה שהרגיזה אותי, לא זוכרת בדיוק מה ואז הוא אמר לי למי את מדברת ככה, **הוא זרק את השלט עלי זה פגע בי** אבל אחותי הגיעה אחותי קלטה... **אחרי זה הוא ממש ר באה ניסתה לעצור אותו כי הוא רצה להמשיך, היא אמרה לו לא לא אל תעשה ככה. השלט נשבר... אני חושבת שהוא הביא לי סטירה. רשמתי את זה ביומן שלי. יש לי יומן. איך נחלצתי מהמצב הזה, הייתי רושמת כל מה שעברתי ביומן, אז יום אחד הוא בא פתח את היומן וקרע משם דפים ואחרי זה ראיתי תמונת פספורט קרועה ורשם לי מכתב מזעזע, שמתי בארנק שחור כזה ואחת הבנות שלי קרעה את זה...**

האירוע האחרון החריג עם ה- 500 ₪ אמלא זה היה השיא. בגלל זה עברתי מקום. בגלל המקרה הזה עזבתי. הוא פתח את הדלת ואמר לי תביאי לי 500 שקל, אמרתי לו אין לי, אחרי זה נכנסתי לחדר, הוא אמר לי בואי לפה אני צריך 500 שקל. אני מחביאה מתחת לעריסה של הבן שלי כסף, הרגשתי שאני חשופה מבחינת הכל, גם כסף וגם סדר בבית. ואז שמתי שקלים והוא פתח את הארנק ואמר תביאי לי 500 שקל. אמרתי אין לי אחר כך ראיתי את כל הארנק עם הכסף בפח בשירותים. הוצאתי את זה לא אמרתי מילה. אחרי זה נכנסתי לחדר, החבאתי את הכסף במקום אחר שלא יגלה ואחרי זה הוא נכנס למטבח הוא הכין סלט, כל תנועה שעשיתי הרגיזה אותו. בעבר הייתי יוצאת לכמה דקות כדי שיירגע. אחרי זה אמרתי לא זוכרת מה אמרתי, ואז אמרתי לו מה אתה חושב שאתה עושה, ואז הוא בא לכיוון שלי בריצה, פתחתי את הדלת ברחתי, אחותי גם ברחתה..." (מעמ' 15 שורה 22 עד עמ' 16 שורה 15).

לדבריה, בעת שברחו מהבית "... הוא נלחם עם הידית של הדלת הראשית שיצאה. דלת הכניסה. כי רציתי לברוח. אחרי זה הזמנו משטרה" (עמ' 16 שורות 17-18). לדבריה, הנאשם התעסק עם ידית הדלת כדי לתפוס אותה שלא תברח מהבית.

הודתה "בטח שאני אשתולל ואצעק... מה הוא בא לכיוון שלי וכעס. כאילו בהלה כזה צרחתי וברחתי" (עמ' 18 שורות 24-25).

בעת שהנאשם יצא מהמטבח אליה היא פתחה את הדלת וברחה מהבית. לדבריה "... אמרתי שאביא לו כסף כדי שירגע עד מחר. תמיד אני אומרת לו..." והוסיפה שאמרה לו כך "שירגע, כי בבוקר הוא מתנהג אחרת, אחרי השתיה" (עמ' 30 שורה 29 עד עמ' 31 שורה 2).

מנגד בהמשך מסרה שברחה מהבית, כי בעת שיצא מהמטבח "הוא רדף אחרי, הוא בא כזה מהמטבח למי את אומרת ככה, אמרתי לו מה אתה זורק את הארנק, אמרתי משהו שעצבן אותו" (עמ' 31 שורות 6-7). הכחישה שקיללה אותו, סירבה לומר מה אמרה שעיצבן אותו ולבסוף אמרה "אולי אמרתי לו שיכור או משהו בסגנון" (עמ' 31 שורה 18).

לשאלה מה עשה הנאשם שהפחיד אותה השיבה "לא יודעת, הוא... לא משנה" (עמ' 31 שורה 4). אולם בהמשך סיפרה, כי ברחתה מהבית "כי ראיתי את תנועת הגוף שלו מוזרה" (עמ' 35 שורות 1-2) מאחר שהוא "בא לכיוון ואמר בואי לפה. ככה כעס" (עמ' 35 שורה 4). היא לא יודעת למה לא סיפרה זאת במשטרה.

לדבריה, הוא זרק את הארנק שלה "... שמתי את הכסף מתחת למזרון ושקלים בארנק. אני עובדת זה שלי. לא שלו. אני צריכה את זה לילדים. מה אני צריכה לתת לו משהו לא שלו" (עמ' 18 שורות 29-30). לאחר שהחביאה ממנו את הכסף "... הוא אמר לי יש לך איזה משהו בשירותים, אני רואה ארנק פתוח בפח וזהו". לדבריה השוטרים ראו את הארנק בפח.

אף שמסרה לשוטר דגן שראתה שהנאשם לקח את הארנק הרי שהיא בטוחה שכך היה אבל לא ראתה שלקח.

לאחר ריענון זיכרונה אישרה "אה נכון. אה הוא זרק עלי משהו. מפתח" (עמ' 16 שורה 30), וכי "זה פגע לי ברגל או ברצפה. לא זוכרת. זה אירוע טראומטי שהיה לי. עקב זה גם עזבתי. עשיתי רגע חושבים, ממש

ישבתי עם עצמי ואמרתי שאני לא נשאר במקום הזה. אין סיכוי" (עמ' 17 שורות 1-2).

כשהוצגה לה הכחשת הנאשם שזרק עליה מפתחות השיבה "הוא כן זרק. אני לא זוכרת אם זה היה מפתח או משהו אחר. אני זוכרת תנועת יד של זריקה (מדגימה). הסתכלתי וראיתי תנועה שלו זרק" (עמ' 19 שורות 15-16).

לא היו לעדה הסברים לגבי דבריה במשטרה, כי בעת שברחו הן חיכו בקומה השלישית עד שר תסיים שיחת טלפון ואז התקשרו למשטרה. ובזמן שהמתינו בקומה השלישית שהנאשם יירגע "... ואז הוא פתח את הדלת, יצא זרק משהו. לא יודעת מה זרק" וזה פגע בה "ברגל, בנעל" (עמ' 32 שורות 21-24). כשהוטח בה שבמשטרה מסרה שלא פגע בה תיקנה "יכול להיות שלא פגע בי, אני זוכרת אבל משהו נזרק" (עמ' 32 שורה 27). לשאלה אם היא יודעת לומר היה שם באותו רגע השיבה "לא. משהו נזרק. זה ברור שהוא זרק את המפתח, כי אח"כ אמרנו אין ניכנס" (עמ' 32 שורה 29).

הכחישה את האמור בעדותה במשטרה, כי לאחר שהנאשם זרק את המפתחות היא עלתה לדירה "... לא היה לי אומץ לעלות אין סיכוי שאני יעלה אחרי שהוא רדף אחריי וברחתי אין סיכוי, אולי אמרתי לפני, מה שאמרתי במשטרה זה לא שקר זה אולי לא סדר בדברים מהלחץ" (עמ' 33 שורות 12-14). לדבריה היא עלתה למעלה רק לאחר הגעת השוטר דגן, דבר שאין לו תימוכין בדו"חות השוטרים.

הוטח בה שלפי עדות ר היא עלתה הביתה והם רבו על הדלת והשיבה "זוכרת ידית של דלת משהו" (עמ' 36 שורה 17). אף שמסרה לשוטר שידית הדלת נשברה טענה שהנאשם סידר אותה.

אשר, כי האירוע עם המפתח היה הקש ששבר את גב הגמל. אולם כשהוטח בה שבחקירת הנאשם ביום 30.6 (ת/5) הוא סיפר שהיא עוזבת את הבית ומשאירה את הנאשם עם חובות השיבה "לא. זה לא היה ככה". כשנתבקשה להסביר האם עזבה את הבית בגלל האירוע עם המפתח או שהחליטה לעזוב לחדרה לפני כן כטענת הנאשם השיבה "לא. לא בגלל המפתח. זה שיקולים. אתה לא יכול להגיד לי ככה" והוסיפה "... העניין הוא שהרגשתי שהוא נכנס לי לדברים הפרטים" (עמ' 21 שורות 26-30). בהמשך סיפרה "... האירוע האחרון גרם לי להתעורר. מה אני צריכה לרוץ במדרגות מול כל השכנים לעשות מהומה" (עמ' 22 שורות 4-5). כשהוטח בה שהנאשם ידע מראש שהיא עוברת לחדרה מסרה "הוא אמר שהוא מחפש דירה לשכירות לעצמו אמרתי לו נראה לך שאני אשאר? אבל לא התכוונתי לעזוב. אתה יודע כמה אנשים התחננו שאני אשאר?" (עמ' 22 שורות 4-8). כשנתבקשה להסביר איך הנאשם ידע על כוונותיה לעזוב לחדרה כבר בחקירתו במשטרה סיכמה במילים "אין לי הסבר" (עמ' 22 שורה 14).

לשאלה מדוע הנאשם צריך לבקש ממנה כסף הסבירה "כי הוא לא משתמש בו נכון. הוא שותה עם זה עם חברים... הוא לא עובד. הוא עושה תחרות עם ר כשהיא עובדת אני אעבוד. כאילו מן בלגאן בין שניהם" (עמ' 22 שורות 19-21) ואשרה שבני הזוג מימנו את ר בשהותה אצלם.

לדבריה, הכסף שרבו בגינו הוא כסף שלה, ממשכורתה ולא של הנאשם והכחישה את הטענה שהיא הפעילה טרור כלכלי על הנאשם.

לגבי התמונה ב-ת/6 אישרה שזו תמונה שלה והנאשם "... שם לי את זה ככה בארון... שכאילו סתם שאני אראה. הוא פשוט קרע ושם לי ככה שאראה" (עמ' 17 שורות 12-13). את התמונה היא מצאה "... בארנק שהוא זרק זה נפל לשירותים" (עמ' 34 שורה 18). העדה אישרה שלא ראתה את הנאשם קורע את התמונה, והכחישה את האפשרות שמי מילדיהם עשה זאת.

הם סבלו מקשיים כלכליים מאחר שהנאשם עבד רק בעבודות מזדמנות ואת הכסף בזבז על צריכת אלכוהול עם חבריו. העדה אישרה שהם גרו בדירת 3 חדרים, 80 מ"ר לערך, 9 נפשות אך טענה שלא הייתה צפיפות. ר, בת 25 כיום, התגוררה עמם מסיבות אישיות שאינה מעוניינת לפרט, וכי מחובתה לדאוג לר. בעת שבני הזוג עברו מחדרה ליבנה, הנאשם נתן הסכמתו ששתי אחיותיה יגורו איתם.

לדבריה, היא הייתה בטיפול הרווחה באותה התקופה וסיפרה על מה שקרה לה.

13. גרסתה של המתלוננת לא מבססת את האמור בכתב האישום.

אף שהמתלוננת טענה שמדובר באירוע חמור וטראומתי, הרי שלא הייתה מסוגלת למסור גרסתה באופן שוטף בתחילת עדותה.

המתלוננת קושרת בין האירוע באישום זה לבין עזיבתה לחדרה. אף שבתחילה טענה שלא דובר במעבר מתוכנן אלא בעקבות האירוע, היא לא ידעה להסביר כיצד הנאשם ידע למסור נתון זה בחקירתו, שבוע טרם המעבר שלה. כשהיקשה עליה ב"כ הנאשם בעניין זה שינתה וטענה, כי הנאשם הוא שהודיע לה שהוא שוכר דירה משלו ולכן החליטה לעזוב גם היא. למתלוננת לא היה הסבר כיצד הנאשם ידע שהיא עוזבת לחדרה אם לא מדובר במעשה שתוכנן מראש.

לדבריה היא ברחה מהדירה עם ר בעוד ר מסרה לשוטר ב- ת/1 שכלל לא הייתה בבית ושמעה את הצעקות מלמטה.

המתלוננת הכחישה גרסת ר, כי לאחר שהנאשם זרק את המפתח היא עלתה לדירה ונאבקה עמו על הדלת. ב- ת/1 דיווחה המתלוננת כי אכן עלתה לדירה כפי שמסרה ר, דבר שאינו מתיישב עם טענותיה לפחד מהנאשם, כפי שנטען בעדותה ובשיחותיה למוקד 100 של המשטרה.

לשוטר דגן ב- ת/1 מסרה שברחה מהבית מאחר שהנאשם הסתכל עליה בצורה מאיימת, שהוא זרק מפתח או דבר מה אחר לעברה ולא פגע בה ולאחר שחזרה לדירה ראתה את הנאשם מחטט בארנק ואז זרק אותו לפח בשירותים. בעדותה בפני מסרה שברחה בגלל שהנאשם ביקש כסף בצורה מאיימת ולא ידעה לומר מה היה מאיים. הסיבות לבריחתה מהבית היו משתנות, ולא ברור האם ברח מהבית מיד לאחר שביקש ממנה את הכסף או לאחר דין ודברים במסגרתה שלח אותה לראות מה יש בשירותים שם מצאה את הארנק שלה בפח או שמא בגלל שרץ לעברה.

גם לגבי מה שזרק הנאשם לעברה גרסת המתלוננת בפני לא הייתה חד משמעית. לאחר ריענון זיכרונה הודתה שהנאשם זרק מפתח מהקומה הרביעית לקומה השלישית בה עמדה ומסרה שזה פגע לה ברגל או ברצפה. בהמשך

מסרה שאינה יודעת מה זרק ורק ראתה את תנועת היד שלו, פעם טענה שזה פגע בה ופעם טענה שלא פגע או שאינה בטוחה שפגע בה.

גם גרסתה לגבי מציאת הארנק בשירותים לא הייתה ברורה. מחד טענה שהשוטרים ראו את הארנק בפח אך אין לכך כל תיעוד על ידי השוטרים וספק אם עלתה עמם לדירה בכלל, שכן הם מתייחסים רק לנוכחות הנאשם בדירה. השלב שבו מצאה את הארנק ביחס ליתר האירוע היה מבולבל, לעתים טענה שזה היה בתחילת האירוע ולעתים טענה שגילתה זאת רק עם שובה לדירה עם השוטרים.

אשר לתמונה הקרועה, הרי שהמתלוננת מסיקה שהנאשם עשה זאת אבל לא ראתה אותו עושה כן.

14. עדות ר ס

יש פער בין עדות העדה בבית המשפט לגרסה שנמסרה מפיה ב- 1/ת לפיה כלל לא היתה עדה לאירוע.

בעדותה בפני טענה שהנאשם הגיע בשעת לילה כשהוא שתוי, הכין לעצמו משהו במטבח וקילל את המתלוננת בעברית ואמהרית, וסירבה לומר מה היו מילותיו, כי זה לא מכובד. בהמשך הודתה "זה היה קללות. לא זוכרת בבירור".

הנאשם אמר למתלוננת לתת לו כסף "והיא אמרה לו שאין לי, ואז אחותי יצאה מהבית נבהלה... הלכתי לראות מה איתה ואז ישבתי במדרגות מעשנת סיגריה ואני רואה אותה למטה וכשהוא פתח את הדלת הוא זרק את המפתח... ואז אחותי ניסתה לפתוח את הדלת להיכנס וכשהיא פתחה את הדלת הוא פתח את הדלת חזרה והוא בא להרביץ, זה מה שראיתי עם היד, ופשוט הדלת נסגרה היא סגרה את זה ישר ואז היא ברחה. ואחר כך הזמנו משטרה" (עמ' 46 שורות 25-30).

לדבריה המתלוננת נבהלה "מזה שהוא ביקש ממנה ככה, כסף ותביאי לי. זה היה נשמע כמו איום ופשוט היא יצאה מהבית ואז כשהיא יצאה יצאתי אחריה. רציתי לראות מה איתה. ואז הוא זרק את המפתח" לעברה. עוד הוסיפה "לא קרה כלום. פשוט זה היה במדרגות. הוא זרק את המפתח והיא נבהלה וברחה ואז אחותי עלתה לבדוק וכשהוא פתח את הדלת והוא עשה ככה, והיא פשוט סגרה את הדלת וברחה" ובהמשך "היא פתחה את הדלת, והוא בא לעשות משהו עם היד (מדגימה תנועה עם היד) ופשוט סגרה את הדלת וברחה שלא יפגע בה. וזהו" (עמ' 47 שורה 25 עד עמ' 48 שורה 2 וכן עמ' 53 שורה 3). אינה יודעת מדוע במשטרה לא סיפרה שראתה בבקשת הנאשם כסף כאיום. העדה לא זוכרת שראתה תנועת גוף של הנאשם טרם שהמתלוננת ברח מהבית.

לדבריה המפתח היה זרוק בחדר המדרגות והן לא חזרו לקחת אותו. המתלוננת עלתה חזרה לבית לבדוק מה עם הילדים ואינה זוכרת למה היא עצמה לא עלתה לדירה במקום המתלוננת. לדבריה גם היא וגם המתלוננת פחדו מכך שהנאשם זרק את המפתח.

המתלוננת אמרה לה להתקשר למשטרה בעודן בחדר המדרגות, "לא זוכרת אם דיברתי בטלפון באותו זמן" (עמ' 57 שורה 25). אינה זוכרת שדיברה בטלפון ועישנה סיגריה בזמן שנטען שברחו מהדירה.

העדה אישרה שאחותן הקטנה סיון, בת 16 במועד האירוע, הייתה בבית לאורך האירוע ונשארה שם בזמן שהעדה והמתלוננת יצאו מהבית. עוד אישרה שזו לא צעקה לעזרה.

לאחר שהנאשם נעצר המתלוננת נכנסה לבית "... היא ראתה בפח את הארנק וכל מה שהיה שם. הארנק היה בתוך הפח בשירותים" (עמ' 48 שורות 17-18).

לגבי התמונה הקרועה, ת/6, היא מניחה שהנאשם עשה זאת "מן הסתם כאילו" (עמ' 48 שורה 29), אך לא ראתה אותו קורע אותה. היא לא זוכרת אפה הייתה התמונה.

בניגוד לעדות המתלוננת, טענה העדה שתמיד עבדה ושילמה מדי חודש 1,500 ₪ אותם נתנה למתלוננת. העדה הכחישה דברי המתלוננת כי היא והנאשם מימנו את העדה. עוד הכחישה טענת המתלוננת כי העדה והנאשם נהגו לא לעבוד כשהשני לא עבד ועמדה על כך שעבדה באבטחה.

כיום הן גרות יחד ואישרה שהן "... קשורות אחת לשנייה" (עמ' 54 שורה 29). הוטח בה שהמתלוננת מלווה אותה לדין כדי לוודא שתעיד על מה שסיפרה במשטרה, העדה לא התייחסה לגוף הטענה והשיבה "כמו שהחבר שלו פה יושב זה אותו דבר. היא המתלוננת בסופו של דבר. **אם אתה רוצה לדעת, סתם אמרתי לה תבואי איתי, ואז היא באה**" (עמ' 55 שורה 2).

הוטח בה שהן משקרות כדי לקבל עזרה מהרשויות ומהרווחה והשיבה "תראה, אני לא זוכרת שזה קרה. אני לא יודעת על מה אתה מדבר" (עמ' 63 שורה 23). הכחישה שידעו במועד הגשת התלונה שהן עוזבות לחדרה, וכי הדבר לא היה מתוכנן.

15. העדה סיפרה, כי נכחה באירוע כולו בעוד לשוטר דגן ב- ת/1 היא מסרה, כי הייתה מחוץ לבית, שמעה צעקות, עלתה במדרגות ופגשה במתלוננת. יצוין, כי עדותה של העדה במשטרה לא נמסרה בזירת האירוע או באותו היום אלא במועד מאוחר יותר.

אפילו אם אקבל גרסת העדה, כי נכחה באירוע, הרי שעדותה סותרת את עדות המתלוננת בנקודות מהותיות. כך לדברי העדה, המתלוננת ברחה מהבית רק בשל העובדה שהנאשם ביקש ממנה כסף ולא עשה כל פעולה אחרת, זאת בניגוד לגרסת המתלוננת. המתלוננת מסרה שלאחר שהנאשם זרק את המפתחות למדרגות המתלוננת עלתה לבית ונאבקה עמו על הדלת. לא נטען שהנאשם זרק את המפתח לעבר המתלוננת אלא לעבר המדרגות. ושוב בניגוד לגרסת המתלוננת, רק לאחר שהנאשם נעצר המתלוננת ראתה את הארנק בתוך הפח בשירותים.

16. עדות הנאשם

הוא והמתלוננת מכירים 14 שנה ונשואים משנת 2007.

בשנת 2009 אמה של המתלוננת נפטרה והם לקחו את שלושת אחיהם שהיו אצלם 5 שנים. לדבריו, זה גרם לחיכוכים ומריבות בין בני הזוג. הנטל הכלכלי היה מאוד קשה, הם חיו 9 נפשות בדירת 3 חדרים ולא הייתה להם כל פרטיות. הודה שהצפיפות בבית היתה בלתי נסבלת וזה גרר הרבה כעסים. הנאשם הביע בפני המתלוננת את רצונו שאחיה יעזבו.

ביום האירוע הוא שתה 2 בירות מסוג קלסברג אך טען שלא היה שיכור. הוא ביקש מהמתלוננת 500 ₪ כדי ללכת לחתונה אליה היה מוזמן. היה ביניהם ויכוח על כך שהיא עוברת לחדרה, הם החלו לקלל האחד את השנייה ואז היא יצאה מהבית ואמרה שתזמין משטרה.

לטענתו, המתלוננת אינה עומדת על שלה ועושה מה שמיעצים לה לעשות ולכן העלילה עליו כדי שכך תוכל להיפרד ממנו ולקבל סיוע כפי שהובטח לה על ידי חברתה שהבטיחה לשפץ לה את הדירה בחדרה. הם ניסו לשקם את הזוגיות אבל אותה חברה אמרה לה שהיא תפסיק לה את הסיוע.

המתלוננת פנתה לרווחה ונאמר לה שלא ניתן לעזור לה מאחר שהיא נשואה והנאשם עובד, וכי היו מסייעים לה אם הייתה אישה מוכה.

לדבריו, היה לו עיקול במשך 3 שנים ולכן הפקיד את המשכורת שלו בחשבון הבנק של המתלוננת.

המצב הכלכלי היה מאוד קשה, כי המתלוננת עבדה חצי משרה והשתכרה 2,000 ₪ וכל הנטל הכלכלי היה עליו. רוב הבעיות שלהם היו סביב עניינים כספיים והאחים שלה. לטענתו לא עבדה.

בנסיבות אלה, טען הנאשם שהמתלוננת הבינה שהיא לא זקוקה לנאשם.

לגבי האירוע מיום 29.6, הוא חזר מהעבודה והתכוון לצאת לאירוע, **היה צריך כסף וביקש מהמתלוננת 500 ₪ "התווכחו גם על המצב שעוברת לחדרה וכל המצב שמשאירה בשכר דירה. מפה התחילה לקלל גם אני התחלתי לקלל. אמרה מזמינה משטרה וברחה. אני מסתכל בחלון ורואה שוטרים אמרתי אני אגיד את הצד שלי. השוטר עשה סיור בבית וראה שהכל בסדר אמר לי אתה מעוכב לחקירה ולקח אותי" (עמ' 65 שורות 29-32).** אישר שאמר למתלוננת "כלבה משוגעת".

אישר שביקש מהמתלוננת "מקדמה" אותה התכוון להחזיר לה, כי היא צריכה לשלם שכר דירה וחשבונות, והיא עשתה זאת מהכספים שהנאשם העביר לה. עמד על כך שעבד באותה התקופה והייתה לו הכנסה קבועה, וכי אי אפשר היה לקיים 9 נפשות רק מהמשכורת של המתלוננת בסך 2,000 ₪.

אישר שייתכן שאמר לשוטר שהוא רוצה שלום בית, כי ברור שהיחסים לא היו תקינים והוסיף "איך אפשר לחיות

בקופסת גפרורים של 70 מ' שני חדרי שינה וסלון ו-9 נפשות. איך אפשר לחיות כך, איך לא יהיה סיר לחץ" (עמ' 72 שורות 27-28).

לדבריו הוא לא סיפר לשוטר על כך שהמתלוננת פנתה לרווחה ולמשטרה כדי לקבל סיוע בטענה ש"הוא לא שאל אותי". בדיעבד הוא מבין שהיה חשוב למסור את הדברים גם אם לא נשאל על כך. לדבריו, הוא מספר כעת את הדברים, כי הוא רואה את התמונה המלאה ומבין שהרווחה מימנה למתלוננת את ההובלה לחדרה.

הכחיש שזרק את המפתח וקרע את תמונתה של המתלוננת, אולי אלה הילדים "... לא יודע מה המצב איך אני אגיע למצב שאני אקרע את התמונה?" (עמ' 66 שורה 4).

לגבי הארנק או שזה הילדים או שהמתלוננת עשתה זאת בעצמה שכן "... השוטר עשה סיבוב בבית בכל הבית וראה שהכל בסדר" (עמ' 72 שורות 24-25).

על המועד בו נודע לו על המעבר של המתלוננת לחדרה ועל העיתוי להגשת התלונה סיפר **"היא אמרה לי את זה שבועיים שלוש לפני שהיא עוברת לחדרה"**. היה מתח בינינו עד המקרה. גם לסבך אותי מכל הבחינות פלילי ומבחינת הילדים רווחה, שבוע אחרי היא עברה לחדרה" (עמ' 66 שורות 6-7). בהמשך הוסיף **"... שלושה שבועות לפני ידעתי שהיא עוזבת, היא עשתה את זה דרך הרווחה בלי לערב אותי. היא הכינה את כל הדברים שלה, המסגרות של הילדים שלושה שבועות לפני, היא קיבלה עזרה מהרווחה והכל. אני לא יודע חוקים למי צריך לפנות ומה צריך לעשות, אני לא פניתי, לא עשיתי משהו עם עצמי כדי לסדר את העניינים"** (עמ' 73 שורות 15-17).

לדבריו המתלוננת **"היא אישה טובה לילדים שלה אין בזה ספק, אבל אין לה דעה עצמית, אין לה עמוד שדרה כדי לעמוד על המטרה שלה. מישהו מכון אותה..."** (עמ' 73 שורות 11-13). על הסתירה בין המניע לקבל עזרה וכסף לבין זה שהיא לא עצמאית הסביר **"למה היא הגישה עלי תלונה שבוע לפני שהיא הלכה. כדי שיהיה לה סיבה לתת לה את זה"** (עמ' 73 שורה 16). לדבריו היא מספיק עצמאית כדי להעליל עליו כדי לקבל עזרה מהרווחה וגם חסרת דעה משלה ונותנת לאחרים לנווט אותה.

17. **בחקירת הנאשם מיום 30.6.16 (ת/5)** הוא מסר "התווכחנו על כסף, על מצב הזוגיות, שהיא משאירה עוזבת ומשאירה אותי בלי כלום ושיש חוב על הדירה. היא התחילה לצעוק ולהשתולל ואמרה שהיא מזמינה משטרה. אמרתי תזמיני ונשארת בבית" (שורות 10-11).

הודה שביקש ממנה כסף לאירוע "אמרתי לה תביאי לי מקדמה, אני אחזיר לך בעשירי... גם ככה הכסף שלי נכנס אצלה" (שורות 13-14). הכחיש כל קשר לזריקת הארנק בשירותים וקריעת התמונה של המתלוננת.

הכחיש שקרא למתלוננת זונה והודה שבלהט הרגע ייתכן שכינה אותה "כלבה" והוסיף שגם היא קיללה אותו. לאחר שהמתלוננת יצאה מהבית לא קרה דבר והכחיש שזרק מפתחות. הוא ראה שוטרים למטה מהחלון וירד לשם כדי להשמיע את "הצד שלי" (שורה 35).

לדבריו, בעוד שבוע היא עוזבת לחדרה ולכן לקראת הסוף היא מספרת כל מיני דברים והכחיש שהתקרב אליה בריצה בעת שיצאה מהדירה. הם עומדים להתגרש והוא מבקש לסיים את הכל בשלום ולשמור ממנה מרחק.

הוא שתי בירות קלסברג.

18. איני מקבלת טענת הנאשם לעלילה מצד המתלוננת ור ואיני מקבלת גרסתו, כי לא אירע דבר בבית המשפחה טרם הזמינה המתלוננת את המשטרה אך לא אוכל לקבוע מהו אותו מעשה בוודאות הנדרשת בפלילים. אשר לגרסתו לאירועים לא מצאתי סתירות בין גרסתו במשטרה לזו שנמסרה בפניי ולא אוכל לומר, כי הסבריו לדברים אינם אפשרות המתקבלת על הדעת.

19. ראיות נוספות

ת/4 הינם דיסק ותמלול 5 שיחות טלפון של המתלוננת למוקד 100 של המשטרה. 4 שיחות הן מיום האירוע, 29.6.16, ושיחה אחת היא ממועד מוקדם יותר, ועל פי רישומי ההקלטה בוצעה ביום 19.6.16.

על פי השיחה מיום 19.6.16 המתלוננת מתקשרת כדי לברר באופן כללי מה הם זכויותיהם ומספרת שהנאשם הגיע שתוי וקילל אותה והלך לישון ולשאלת המוקדנית השיבה שהכל בסדר והוסבר לה שבמקרה של אלימות עליה להתקשר למוקד.

על פי השיחה הראשונה מיום 29.6.16 המתלוננת ביקשה ניידת כי הנאשם שתי והתפרץ.

בשיחה השנייה מיום 29.6.16 שאלה המתלוננת מדוע הניידת לא מגיעה ואומרת כי אם יקרה משהו זה על אחריותם ואחר כך הוסיפה שאם יקרה משהו חבל להם על הזמן ושהיא לא יודעת מה תעשה. בתגובה שאלה המוקדנית אם המתלוננת מאיימת על המשטרה.

בשיחה השלישית מיום 29.6.16 מספרת המתלוננת שהנאשם חזר שתוי ואומרת שהיא "בחרדה קצת", מסרה שהנאשם לא פגע בה אבל הפחיד אותה, וכי היא דואגת לילדיה שנמצאים בתוך הבית וכי הנאשם זרק עליה מפתח.

בשיחה הרביעית מיום 29.6.16 הסבירה המתלוננת, כי עצרו את הנאשם אבל לא לקחו אותה למתן עדות ורצתה לברר מדוע ונאמר לה שניידת נשלחה אליה.

על השיחות החוזרות למוקד המשטרתי במועד האירוע (29.6.16) מסרה **"אני ביקשתי לזרז ניידת, אתה יודע באיזה אירוע הייתי, מאוד חמור"** (עמ' 29 שורה 13). היא אינה זוכרת מי התקשר למשטרה, היא או ר, אבל הן ביקשו לזרז את השוטרים ש"היו אדישים".

בעדותה מסרה המתלוננת לגבי שיחת הטלפון שלא קשורה לאירוע (השיחה מיום 19.6.16) **"היא איזה אירוע שהוא חזר שתוי ואכל משהו והתחיל לקלל, אז התקשרתי למשטרה כדי לשאול מה אני עושה אם הוא יעשה איזה משהו"**.

"ש. ככה סתם התקשרת למשטרה?

ת. ברור" (עמ' 29 שורות 1-8).

20. אף שהנאשם לא תקף את המתלוננת הרי ששיחותיה החוזרות ונישנות למוקד 100 של המשטרה והעובדה שחזרה וטענה שדובר באירוע חריג מעלה תמיהות לגבי הפער בין מה שאירע לבין חומרת הדברים כפי שהיא תופסת אותם. אחותה הצעירה סיון הייתה בבית עם הילדים והנאשם ולא הייתה כל מניעה שר תעלה לבדוק לשלומם. גם העובדה ששבוע לפני הגשת התלונה המתלוננת מתקשרת למשטרה לבדוק מהן זכויותיה מבלי שבוצעה עבירה על ידי הנאשם מעוררת אי נוחות.

לסיכום הראיות לגבי האישום הראשון

21. התרשמתי שהמתלוננת וגם הנאשם לא ניסו להרחיק עצמם או לצמצם מחלקם באירוע ולא ביקשו להכפיש איש את רעהו. עוד התרשמתי, כי המצוקה הכלכלית והפער בין עמדות הנאשם והמתלוננת ביחס למגורי אחיה של המתלוננת בבית בני הזוג היתה מקור לוויכוחים ומריבות ביניהם.

22. בגרסת המתלוננת נמצאו סתירות שלא יושבו והיא לא סיפקה הסברים המניחים את הדעת לסתירות אלה. אף ר לא טרחה להסביר סתירות שנמצאו בגרסתה וכאלה שבין גרסתה לגרסת המתלוננת.

23. בדו"חות השוטרים אין כל אזכור לתמונה הקרועה והארנק שנזרק בפח בשירותים למרות שהמתלוננת טענה שהשוטרים ראו זאת. יתירה מכך, אין כל אינדיקציה שהשוטרים עלו עם המתלוננת לדירה. נהפוך הוא, על פי דו"חות השוטרים הם השאירו את המתלוננת למטה, שלחו את ר לילדים ואחר כך עלו עם הנאשם לדירה.

24. בזירת האירוע מסרה המתלוננת לשוטר דגן גרסה מפורטת לפיה היא יצאה מהבית בגלל שהנאשם הסתכל עליה בצורה מאיימת לאחר שביקש כסף, בעת שירדה במדרגות זרק לעברה מפתחות, והיא עלתה איתן לבית וראתה שהוא מחטט לה בארנק ואז זרק אותו לפח האשפה ובעת שנאבקו על הדלת הידית נשברה.

גרסה זו עומדת בסתירה לגרסת המתלוננת בפניי, כמפורט בסעיף 14 לעיל. מכל מקום לא הוכח, שאכן נזרקו מפתחות שבנקל ניתן היה לאספן ולהציג, ולא הוכח שאלה נזרקו לעבר המתלוננת על ידי הנאשם מהקומה הרביעית לשלישית.

כאמור מדו"פ של דגן עלה שר כלל לא נכחה בבית בעת האירוע. מכל מקום אף אם אקבל שנכחה באירוע נוכח הסתירות המהותיות בין גרסתה לזו של המתלוננת לא ניתן לקבוע שאכן הנאשם זרק מפתחות לעבר המתלוננת.

ב. האירועים בפרט האישום השני

25. המתלוננת תיארה את סדר האירועים באופן לא עקבי ומשתנה ומסרה שאינה זוכרת אפה פגע בה השלט.

תיאור האירוע על ידה היה הפוך מזה המתואר בכתב האישום. העדה לא הצליחה להסביר אם הסטירה הייתה בצד ימין או שמאל בפניה ועם איזה יד של הנאשם.

כשהוטחה בה גרסתו המכחישה של הנאשם השיבה "אהה. כן. (מגחכת) הוא גם לא זוכר. **הוא זרק את השלט והביא לי סטירה...**" (עמ' 18 שורה 17).

על סדר האירועים סיפרה כך **"כשהוא רדף אחריי ממש זרק עלי מרחוק כשכבר הגעתי לחדר השינה. אחרי זה אחותי באה, היא ראתה..."** (עמ' 23 שורות 13-14), ר התערבה ובשלב זה **"... הוא כבר הביא לי מכה (מדגימה תנועת סטירה)"** (עמ' 23 שורות 18-19). השלט פגע בה, לא זוכרת אפה ונשבר.

כשהוטח בה שבמסירה לא מסרה שהשלט פגע בה השיבה "אני זוכרת שמשהו כאב לי, פה ופה (מדגימה על אזור הפנים בצד ימין). **הוא זרק את השלט, ואז ראה שלא פגע ואז בא לתת לי סטירה ור החזיקה לו את היד...**" (עמ' 24 שורות 20-29). לדבריה לא היה לה סימן מהסטירה.

כשהוטחה בה גרסת ר לפיה קודם הנאשם סטר לה ורק אחר כך זרק את השלט השיבה **"לא יודעת. יש מצב, כן. לא, לא, רגע (מדגימה סטירה עם יד ימין)"** והוסיפה **"אני מנסה כזה לזכור... אני הייתי אחרי לידה אני לא כל כך זוכרת, הייתי מבוהלת, לא הבנתי מה קרה לו"** (עמ' 25 שורות 20-23).

על ההבדל בין גרסתה לגרסת אחותה ר השיבה בסוף "לא יודעת".

הוטח בה שלגרסת ר הנאשם זרק את השלט לאחר שהתעצבן עוד יותר והעדה טענה **"אה? לא לא, זה היה ביחד. או שהוא זרק את השלט והביא סטירה או שהוא הביא סטירה וזרק את השלט. לא זוכרת. אבל אני זוכרת מצב של תקיפה. סטירה ותקיפה ובלגאן ורעש"** (עמ' 26 שורות 18-19).

העדה אישרה שהגישה בקשה לצו הגנה שם סיפרה על האירוע עם סטירה מיום 22.6 ולא סיפרה על אירוע עם השלט, מאחר שלפני הדיון הנאשם שכנע אותה להניח לדברים. לדבריה היא לא שיקרה לבית המשפט **"זה לא שקר זה פשוט להעלים פרטים כי לא היה לי נעים. אין בזה שקר"** (עמ' 27 שורה 9) ובהמשך הוסיפה **"לא יודעת למה לא סיפרתי את הכל, אולי לא הייתי מרוכזת. עם השלט זה הכי ברור"** (עמ' 227 שורה 11).

26. ר סיפרה בעדותה שהנאשם נתן למתלוננת מכה עם הטלפון הנייד בו שוחחה באותה העת.

לאחר ריענון זיכרונה הוסיפה העדה, כי שמעה את המתלוננת אומרת לנאשם שיעזוב אותה ואותו מקלל באמהרית. היא ראתה מכה קטנה על פניה של המתלוננת. עוד מסרה שהנאשם זרק את השלט וזה נשבר.

לדבריה, הנאשם הגיע שתוי הביתה, שאל את המתלוננת עם היא מדברת, הסתכל לה בטלפון הנייד **"ואחרי כמה דקות הוא נתן מכה על הטלפון..."** (עמ' 49 שורות 7-8).

לדבריה **"היו שלושה אירועים. האירוע השלישי זה היה ש...יש לי בלאק אווט"** (עמ' 49 שורה 12). לאחר ריענון זיכרונה של העדה סיפרה שהנאשם הלך לחדר אחר המתלוננת ואז **"שמעתי אותה אומרת לו תעזוב אותי,**

והוא אמר לה באמהרית מלא דברים. לאחר שיצאו מהחדר ראיתי מכה קטנה על הפנים שלה. הכוונה פגע לה בפנים" עם היד שלו (עמ' 50 שורות 3-5). לדבריה היא ניגשה להפריד ביניהם והנאשם "קילל זרק את השלט של הטלויזיה. והשלט נשבר" (עמ' 50 שורות 14-15). הנאשם זרק את השלט לכיוון של המתלוננת וזה פגע לה ברגל.

היא לא הזמינה משטרה, כי שמעה את אחותה אומרת לנאשם "... אני אזמין לך פעם הבאה משטרה, מה אתה מבין מזה עכשיו היא לא רוצה, היא רק מאיימת עליו" (עמ' 60 שורות 11-12).

באירוע זה "את המכה ראיתי סימן על הפנים בקטנה" (עמ' 60 שורה 32) אין לה הסבר מדוע לא סיפרה זאת במשטרה ואין לה הסבר איך היא וגם המתלוננת לא מסרו על כך דבר.

כשנשאלה שוב האם היה סימן למתלוננת "אני לא זוכרת, אני אומרת לך שכן" ובהמשך השיבה "זוכרת בקטנה" (עמ' 61 שורה 8) ועמדה על כך שראתה מכה במצח סימן שהוא הרביץ לה במצח "הוא נתן לה מכה, לא יודעת אם זה סטירה, זה היה במצח, אם היא קוראת לזה סטירה אני קוראת לזה מכה. אני פשוט ראיתי את זה" (עמ' 61 שורות 13-14).

כשנתן מכה למתלוננת במצח "ראיתי סימן קטן" (עמ' 62 שורה 31), המתלוננת "היא החזיקה את הטלפון קדימה והוא פגע בה עם הטלפון בפנים" (עמ' 63 שורה 2).

השלט פגע למתלוננת "ברגליים. לא זוכרת באיזה רגל, אתה זרק לא יודעת איפה זה פגע" (עמ' 61 שורה 31). כשהנאשם זרק את השלט המתלוננת הייתה במסדרון, העדה נעמדה מולו ואמרה לו לעצור ו"הוא פשוט זרק את השלט" (עמ' 62 שורה 14), שנשבר לשתי חתיכות.

27. הנאשם בעדותו הכחיש שזרק את השלט, אינו יודע באיזה נסיבות הוא נשבר "יש 9 נפשות ילדים קטנים אולי השלט נפל איך אני יודע. למה אני צריך לזרוק שלט? אני לא זרקתי שלט" (עמ' 65 שורה 20).

הכחיש שהיכה את המתלוננת עם הטלפון וגרם לסימן על מצחה "לא היה ולא נברא. אם על 500 שח עשתה כזה רעש למה לא התלונה שנתתי לה מכה עם הטלפון" (עמ' 66 שורה 10).

לטענתו "... היא ידעה שהיא עוברת לחדרה חייבת לחזק את התיק כדי שתקבל מבחינת רבנות וגם מבחינת הרווחה את כל התנאים האלה" (עמ' שורות 24-25).

גם בחקירתו מיום 30.6.16 (ת/5) הכחיש הנאשם את הנטען.

לסיכום הראיות באישום השני

28. בניגוד לאמור בכתב האישום טענה המתלוננת, כי בתחילה זרק הנאשם את השלט לעברה ולא פגע, ואז סטר לה ולא ידעה לומר באיזה צד היכה על פניה ועם איזו יד שלו. בהמשך טענה שהדברים קרו יחד ולא ידעה לומר

מה היה סדר הדברים.

בתחילה סיפרה המתלוננת שהשלט פגע ברגלה אך בהמשך הודתה שזה לא פגע בה.

גם בין עדותה של המתלוננת לזו של ר' ישנן סתירות מהותיות הן בנוגע לסדר קרות הדברים, לאופי התקיפה ותוצאותיה של התקיפה.

29. ר' הציגה סיפור שונה מזה שסופר על ידי המתלוננת. לדברי ר', התקיפה הייתה באמצעות הטלפון הנייד של המתלוננת. לא ברור באיזה אופן היכה הנאשם את המתלוננת. עוד טענה ר', בניגוד לגרסת המתלוננת, כי המתלוננת נחבלה כתוצאה מהתקיפה וראו עליה סימן. עוד עלה מעדותה של ר', כי ראתה את החבלה לאחר שהמתלוננת יצאה מהחדר, כך שלכאורה ר' לא הייתה עדה לתקיפה. עוד סיפרה ר' שלאחר שהנאשם היכה על פניה של המתלוננת ובעודה מנסה להפריד בין השניים זרק עליה את השלט ופגע ברגלה של המתלוננת. המתלוננת מנגד טענה, שהנאשם זרק עליה את השלט ואז ר' התערבה והוא סטר למתלוננת.

גרסאות המתלוננת ור' סותרות האחת את השנייה בנקודות מהותיות לגבי פרט אישום זה ולא מאפשרות לבסס הרשעה בפלילים על מי מהגרסאות.

מחדלי חקירה בנוגע ליומנה של המתלוננת

30. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"... על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

31. המזכירים ב- נ/1 מתייחסים לחוסר שיתוף הפעולה של המתלוננת עם המשטרה במהלך החקירה בתיק.

ביום 14.7.16 השוטר אייל בוסי שוחח עם המתלוננת וזו מסרה שתביא את היומן שלה מחר על מנת לצרפו לתיק.

ביום 15.7.16 השוטרת שירה ביאר פרסי התקשרה למתלוננת לברר מדוע לא הביאה את היומן וזו מסרה שהיא מתגוררת בחדרה וקשה לה. כמו כן מסרה שבית המשפט לא נעתר לבקשתה למתן צו הגנה "ולכן נאלצה לעזוב את האזור". ביום 21.7.16 התקשרה למתלוננת אך לא היה מענה.

ביום 25.7.16 התקשר השוטר זהר שלום למתלוננת ושאלה מדוע לא הביאה את היומן, היא הבטיחה להביא את היומן עד למחרת או שתשלח עם בן משפחה. ביום 1.8.16 התקשר אליה שוב לשאול מדוע לא הביאה את היומן וזו השיבה "לא יצא לי" "לא הסתדר לי אני לא גרה ברחובות", הובהר לה שבמשך חודש מבקשים ממנה את היומן אך היא לא הביאה למרות הבטחותיה וכי היא מתבקשת להביא היומן עוד היום.

ביום 8.8.16 התקשר השוטר שלום למתלוננת, ועל פי רישומו לעתים היה מענה ונשמע קול מעברו השני של הקו וחלק ללא מענה. כמו כן שלח לה הודעת טקסט אך לא קיבל תשובה.

32. המתלוננת בעדותה מסרה שהיומן נמצא ברשותה ולא סיפקה הסבר ממשי למה לא מסרה אותו למשטרה למרות פניות חוזרות ונשנות אליה כמפורט לעיל.

במהלך עדותה הודתה המתלוננת "הייתי צריכה להביא אותו" (עמ' 27 שורה 13). אף שהתייצבה 3 פעמים בבית המשפט, פעם למסירת עדותה ופעמיים עם ר, הרי שלא טרחה להביא את היומן אל ב"כ המאשימה. לדבריה, "... אני לא יכולה להגיע מחדרה לרחובות. ביקשתי שיביאו את זה לחדרה. ביקשתי למסור את זה בחדרה, אפשר לשמוע את זה בהקלטות שאמרתי את זה. אמרו לי שאי אפשר. גם הילדים לא היו במסגרות, זה היה בחופש הגדול" (עמ' 28 שורות 3-6).

אשר, כי לא אמרה לשוטרים שאין לה מסגרות לילדים אלא שתישלח מישהו, והסבירה שלא עשתה כן, כי "לא הסתדר" (עמ' 38 שורה 14).

יצוין, כי מתרשומות השוטרים ב- 1/ לא עולה שהמתלוננת או השוטרים עצמם העלו את האפשרות למסור את היומן בתחנת משטרת חדרה.

33. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, ((5.2.81) פסקה 9): "מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

34. המתלוננת טענה, כי רשמה ביומנה את כל קורותיה עם הנאשם לרבות אירועי האלימות כלפיה. בנסיבות אלה לתיעודם של הדברים ורישומים בזמן אמת משמעות מכרעת.

דווקא לנוכח הקשיים שעלו מעדויותיהן של המתלוננת ור התיעוד ביומן בזמן התרחשות האירועים הוא קריטי. היעדרו של היומן, חרף ניסיונות רבים של השוטרים לקבלו, הוא מחדל משמעותי שבנסיבות העניין יש לתת לו משקל בהצטרפו ליתר הקשיים בראיות המאשימה.

35. בשולי הדברים יצוין, כי חוסר שיתוף הפעולה של המתלוננת ור היה גם מול המאשימה ובית המשפט ולא הוברר מדוע.

ביום 12.9.17 הגישה המתלוננת בקשה לדחות את מועד ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום המחרת, 13.9.17, בנימוק שהחלה עבודה חדשה ואין לה סידור לילדיה, אף שהזימון לדיון נמסר לה כבר ביום 3.5.17. אף שדחיתי בקשתה המתלוננת ור לא התייצבו למסירת עדותן. בבוקר הדיון מסרה המתלוננת לב"כ המאשימה נימוקים שונים לאי התייצבותן והתחייבה לדיון הבא. בנסיבות אלה נדחה המועד לשמיעת הראיות ליום 24.10.17. לישיבה זו התייצבה המתלוננת בלבד ואילו ר לא התייצבה בטענה שהיא שומרת על ילדיה של המתלוננת. בנסיבות אלה הוריתי על צו הבאה כנגד ר ועדותה של המתלוננת נשמעה במועד זה. ביום 21.1.18 הובאה ר בצו הבאה, ממנו שוחררה בהתחייבות עצמית. לדיון שנקבע ליום 24.1.18 הגיעה ר בליווי המתלוננת באיחור ועדותה לא נשמעה מפאת היעדרותו של ב"כ הנאשם בנסיבות אישיות. עדותה של ר נשמעה ביום 26.3.18, דיון אליו התייצבה ביחד עם המתלוננת שנכחה באולם בית המשפט במהלך מסירת עדותה.

כאשר נשאלה ר לסיבה שהמתלוננת הגיעה איתה לדיון היא לא סיפקה הסבר וענתה "סתם" (עמ' 54 שורה 17). כשהוטח בה שהמתלוננת הגיעה עמה כדי לדאוג שתגיד מה שהיא רוצה השיבה לב"כ הנאשם "מה שתגיד" (עמ' 55 שורה 9).

לסיכום

36. גרסת המתלוננת ור לוו בסתירות שלא מאפשרות לדלות מהן גרסה אחידה לגבי האירועים הנטענים בכתב האישום. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, קרי מעבר לספק סביר, את התשתית העובדתית שתגבש את יסודות עבירות ניסיון התקיפה, תקיפה והיזק לרכוש במזיד המיוחסים לנאשם, ועל כן אני מזכה אותו מעבירות אלה מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ח, 23 אפריל 2018, במעמד הצדדים